

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 3/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Szczecinie z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt III K 38/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. W. (1)	Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów, ani nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w I instancji.		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił "obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, skutkującą bowiem w konsekwencji uniewinnieniem T.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

W. (1) od
popelnienia sześciu
zarzucanych mu
czynów
zabronionych
kwalifikowanych z
art. 18 § 3 k.k. w
zw. z art. 286 § I
k.k. i in. (opisanych
w punktach od
I do VI aktu
oskarżenia i części
wstępnej wyroku),
mianowicie art.
7 k.p.k. poprzez
dokonanie
dowolnej, sprzecznej
z zasadami
prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego oraz
wskazaniami
wiedzy, oceny
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, w
szczególności
zaniechaniu nadania
odpowiedniej mocy
dowodowej
wypowiedziom
procesowym
pokrzywdzonych, w
tym zwłaszcza M. J.,
T. J. (1), Z. B., A.
B., M. B. czy M. N.,
przy jednoczesnym
nieuzasadnionym
przydaniu waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom T.
W. (1) odnośnie
braku wiedzy lub
świadomości co
do niezgodnych z
prawem działań W.
B. (1), mających
odzwierciedlenie w
treści zawieranych

umów pożyczki,
wywołanym przede
wszystkim
wyciągnięciem
nieprawidłowych
umniejszających
sprawstwo
oskarżonego -
wniosków z faktu
prowadzenia przez
niego działalności
gospodarczej w
zakresie
pośrednictwa
finansowego.

Obrońca
oskarżonego
wydanemu
rozstrzygnięciu
zarzucił: "błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ na
jego treść poprzez
uznanie, że
oskarżony działał z
zamiarem
doprowadzenia E. L.
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w ten
sposób, że
wprowadził ją w błąd
co do możliwości
uzyskania kredytu
mając świadomość,
że nie będzie to.
możliwe i nie podjął
żadnych działań
w tym kierunku,
podczas gdy ze
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego nie
sposób wyprowadzić
wniosku aby

	<p>oskarżony od początku działał z zamiarem popełnienia przestępstwa oszustwa j miał świadomość, że uzyskanie kredytu nie będzie możliwe oraz że nie podjął żadnych działań dla wykonania umowy z E. L.".</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacje wniesione przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>W pierwszej kolejności odnosząc się do środka zaskarżenia oskarżyciela publicznego wskazać należy, iż wbrew treści zarzutów apelacji prokuratora Sąd orzekający nie dopuścił się naruszenia wskazanych w nich przepisów. Zarówno przebieg rozprawy przed Sądem Okręgowym, jak i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd ten dokonał oceny</p>				

przeprowadzonych dowodów nie uchybiając normie zawartej w art. 7 k.p.k. a za podstawę ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych czynów w pkt I-VI aktu oskarżenia przyjął, zgodnie z art. 410 k.p.k., całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, wynikających z dowodów, które uznał za wiarygodne. Ocena dowodów i wynikających z nich okoliczności wskazuje, że dokonane ustalenia odpowiadają ich treści. W wywodach Sądu Okręgowego wskazujących na zgodną z normą art. 7 k.p.k. ocenę materiału dowodowego, nie stwierdzono błędów o charakterze logicznym ani faktycznym. Poczynione w oparciu o nią ustalenia są prawidłowe.

Zasadniczą kwestią dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była ocena zamiaru z jakim działał T. W. (1) mając pomagać W. B. (1) w dokonaniu przestępstw

wyartykułowanych
w pkt od I do VI aktu
oskarżenia.

W procesie wykładni przepisów prawa oparcie się wyłącznie na wykładni funkcjonalnej może nastąpić wyjątkowo, w szczególności gdy względy natury celowościowej, w tym racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne za tym przemawiające mają charakter zasadniczy, między innymi wtedy, gdy konieczne jest uwzględnienie w procesie interpretacyjnym wykładni prokonstytucyjnej lub prokonwencyjnej (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2012 r., I KZP 12/12, OSNKW 2012, z. 11, poz. 112). Niewątpliwie, w omawianym tu zakresie, przy dekodowaniu normy zawartej w art. 18 § 3 k.k., jest kontekst językowy. Przepis ten stanowi, że "odpowiada za pomocnictwo ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem

ułatwia jego
popelnienie...".

Oczywiste przy tym
jest, że pojęcie
"zamiar" - użyte
w art. 18 § 3
k.k. - interpretować
należy zgodnie ze
znaczeniem

nadany mu w art.
9 § 1 k.k., a
więc jako zamiar
bezpośredni lub
zamiar ewentualny.

Tak zwrot "w
zamiarze" użyty w
art. 18 § 3
k.k. postrzegany
jest zarówno w
piśmiennictwie (Ł.

Pohl: Istota
pomocnictwa w
Kodeksie karnym,
RPEiS 2000, z. 2,
s. 79; A. Marek:
Kodeks karny.
Komentarz,

Warszawa 2010, s.
55; L. Tyszkiewicz
(w:) M. Filar (red.):
Kodeks karny.
Komentarz,

Warszawa 2010, s.
78; P. Kardas (w:)

A. Zoll (red.):
Kodeks karny. Część
ogólna. Komentarz,
Warszawa 2012,
s. 378), jak

i w orzecznictwie
(wyrok Sądu
Najwyższego z dnia 7
marca 2003 r., WA
8/03, R-OSNKW
2003, poz. 540), Do

tożsamego wyniku,
a więc możliwości
dopuszczenia się
pomocnictwa w
zamiarze

ewentualnym,
prowadzi również
zastosowanie reguł
wykładni
systemowej.
Pomocnictwo (art.
18 § 3 k.k.) oraz
podżeganie (art. 18
§ 2 k.k.), jako
formy niesprawcze,
uzupełniają katalog
zjawiskowych form
popelnienia
przestępstwa
zdefiniowanych w
art. 18 § 1
k.k. (sprawstwo
pojedyncze,
współsprawstwo,
sprawstwo
kierownicze i
polecające).
Zarówno
podżeganie, jak i
pomocnictwo
opisane zostały w
Kodeksie karnym
w sposób złożony.
Część ich znamion
określona została
w art. 18 § 2
i 3 k.k. (normy
podstawowe),
pozostałe zaś
wynikają z
odpowiedniego
przepisu części
szczegółnej.
Zestawienie obu
przepisów
jednoznacznie
wskazuje na
zróznicowanie przez
ustawodawcę ich
strony podmiotowej.
O ile w wypadku
podżegania
konieczny jest
zamiar bezpośredni
("kto chcąc, aby

inna osoba dokonała czynu zabronionego" - art. 18 § 2 k.k.), o tyle przy pomocnictwie wchodzi w grę obie postaci umyślności ("kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego" - art. 18 § 3 k.k.), a więc tak zamiar bezpośredni, jak i ewentualny. Ustawodawca nie uczynił przy tym żadnych zastrzeżeń co do charakteru przestępstwa głównego, do popełnienia którego udzielana jest pomoc, nie wyłączył więc tym samym możliwości popełnienia w tej formie zjawiskowej, i to z zamiarem ewentualnym, również przestępstw charakteryzowanych jako celowościowa odmiana przestępstw kierunkowych. Taki zabieg legislacyjny nie był przy tym przypadkowy, stanowił bowiem konsekwencję obowiązującej w polskim porządku prawnym zasady niezależności kwalifikacji prawnej oraz indywidualizacji odpowiedzialności karnej

współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego (art. 20 k.k.). Zgodnie z określoną w tym ostatnim przepisie regułą każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających. Odpowiedzialność ustalana jest więc odrębnie w stosunku do każdego ze współdziałających, zaś brak możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności jednego ze współdziałających nie wyklucza możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności karnej pozostałych. Ponadto w odniesieniu do każdego ze współdziałających odpowiedzialność ta wyznaczana jest odrębnie w odniesieniu do okoliczności decydujących o stronie podmiotowej, co przesądza, że przypisane poszczególnym współdziałającym czyny zabronione

mogą różnić się stroną podmiotową (zob. P. Kardas: op. cit., s. 390, 391 oraz powołane tam publikacje). Oznacza to więc, że nawet w wypadku wyłączenia odpowiedzialności karnej sprawcy głównego, pomocnik - z uwagi na nieakcesoryjny charakter swojej odpowiedzialności - w granicach swojego zamiaru może odpowiadać karnie. Oczywiście zamiar odnosić należy do wszystkich znamion strony przedmiotowej pomocnictwa. Udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności lub nie wykonując ciążącego na nim obowiązku niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego, ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego oraz to, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego, a także w

odniesieniu do indywidualnie oznaczonej osoby bezpośredniego wykonawcy. W konsekwencji musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę. Nie oznacza to jednak, że musi chcieć popełnienia takiego czynu, bowiem wystarczający jest w takiej sytuacji, z uwagi na treść art. 18 § 3 k.k. w powiązaniu z art. 20 k.k., element godzenia się, kodeks zaś - zauważono to już wyżej - nie zawiera normy, która nakazywałaby w sposób wyjątkowy i na odmiennych zasadach traktować pomocnictwo do przestępstw kierunkowych. Wreszcie, odwołując się do zasad wykładni teleologicznej,

podnieść należy, co sygnalizowane jest też w piśmiennictwie (L. Tyszkiewicz (w:) M. Filar (red.): Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2008, s. 68), że zamiar ewentualny jest wystarczający dla wykazania pomocnictwa, a wynika to z tego, że pomocnik może nie być w pełni poinformowany o zamiarze sprawcy i jedynie może przewidywać możliwość popełnienia przez niego przestępstwa, na co się godzi, skoro udziela pomocy. Tak więc względy społeczno-kryminologiczne przemawiają za spenalizowaniem różnorodnych form niesprawczych ułatwienia popełnienia czynu zabronionego, zaś ratio legis przyjętego unormowania to jednoznaczne uniezależnienie kwalifikacji zachowań poszczególnych współdziałających także w zakresie strony podmiotowej czynu zabronionego. Dali temu wyraz projektodawcy Kodeksu karnego, opowiadając się

za "możliwością pociągnięcia do odpowiedzialności podżegacza lub pomocnika (...) i to niezależnie od tego, jak będzie kwalifikowane z punktu widzenia strony podmiotowej przestępstwo sprawcy wykonującego znamiona czynu zabronionego" (A. Wąsek: Formy popełnienia przestępstwa w k.k. z 1997 r., Nowa kodyfikacja karna. Kodeks karny. Krótkie komentarze. Warszawa 1998, z. 9, s. 81) (wyrok SN z 15.10.2013 r., III KK 184/13, OSNKW 2014, nr 2, poz. 15).

W opozycji zatem do treści apelacji prokuratora wskazać należy, iż przedstawiona przez Sąd Okręgowy ocena stanu dowodowego sprawy jest w pełni prawidłowa, nie razi dowolnością i w sposób jasny wskazuje na czym opierał się ten Sąd wydając zaskarżone orzeczenie. Sąd I instancji przekonanie o braku znamion popełnienia przestępstwa przez T. W. (1) w sposób przekonujący i

prawidłowo uzasadniał mając na uwadze materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania pokrzywdzonych – świadków. Jak wynika z depozycji T. J. (1) i M. J., iż w zakresie wysokości kwoty pożyczki od W. B. (1) oskarżony wskazał, iż świadkowie mają to ustalić z W. B. (1). Co więcej, T. W. (1) powiedział pokrzywdzonemu, iż zna kogoś, kto może udzielić pożyczki i wskazał, jakie dokumenty są do tego niezbędne. Nie można tracić z pola widzenia, iż sam świadek zeznał, iż musiał wykonać wycenę gospodarstwa, bo tylko na tej podstawie może stwierdzić, czy może uzyskać kredyt. Świadkowie zgodnie zeznali, że w trakcie spotkania z W. B. (1) obecny był oskarżony, ale nie odzywał się on, zaś ustalenia były dokonywane między nimi, a W. B. (1). Świadkowie przyznali, że widzieli, iż na podpisanej umowie pożyczki jest wpisana kwota znacznie wyższa niż

faktycznie
pożyczona im przez
W. B. (1) i
rozmawiali na ten
temat z W. B.
(1), który zapewnił,
że będzie domagał
się zwrotu tylko
kwoty faktycznie
pożyczonej. Również
w tej materii
należy przywołać
wyjaśnienia
oskarżonego, a
którym Sąd meriti
dał wiarę, gdzie T.
W. (1) podał jakie
dokumenty należy
przeprowadzić
celem weryfikacji,
na podstawie jakich
będzie
„wyczyszczony BIK”.
Również świadek M.
J. odniosła się w
swoich zeznaniach
do kwestii związanej
z dokumentacją
dotyczącą pożyczki.
Podała, jakie
oskarżony
przekazywał
informacji, a które
niewątpliwie
niezbędne były do
uzyskania pożyczki.
Świadek zeznała
również, iż o ile
faktycznie oskarżony
był obecny w
trakcie rozmowy z
nią, mężem i W.
B. (1), jednak
nie odzywał się.
Również oskarżony
nie udał się z
pokrzywdzonymi do
notariusza (protokół
rozprawy głównej
z dnia 24 maja

2019r.). Odnosząc się natomiast do zeznań Z. i A. B., wprawdzie z zeznań Z. B. wynika, że T. W. (1) wskazywał, że pożyczka od W. B. (1) będzie zabezpieczona hipoteką, to jednocześnie dodał, że gospodarstwo rolne przejdzie na pożyczkodawcę, jeśli pożyczka nie zostanie spłacona (k.32, załącznik III/17). Nadto Z. B. i A. B. zgodzili się na zawarcie umowy przeniesienia własności nieruchomości na W. B. (1) na zabezpieczenie udzielonej pożyczki. Świadek M. B. zeznała natomiast, iż nie ma żadnych pretensji do oskarżonego, bo oskarżony załatwiał jedynie świadkowi pożyczkę. Podała nadto, że nie ma wiedzy na temat tego, czy oskarżony czytał treść umowy, bo przy niej T. W. (1) jej nie czytał.

I tak, mając w polu widzenia przywołane depozycje świadków oraz materiał poza sporem jest, że oskarżony nie miał świadomości, że bierze udział w

procederze, który z pewnością nie jest legalny, a najprawdopodobniej służy do popełnienia czynu zabronionego. Słusznie zatem Sąd Okręgowy wykazał, iż oskarżony skontaktował pokrzywdzonych z W. B. (1), niemniej jednak brak jest dowodu na to, aby uznać, iż oskarżony podejmował czynności, które umożliwią W. B. (1) dopuszczenia się przestępstwa na ich szkodę. Nie można tracić bowiem z pola widzenia, iż przecież i oskarżony T. W. (1) korzystał z pożyczki udzielonej przez W. B. (1), był zadowolony z ich warunków, zaś uzyskane przez niego finanse pozwoliły mu na pozbycie się problemów finansowych związanych z mieszkaniem. Również trafnie nie uszło uwadze Sądowi meriti, iż oskarżony trudnił się pośrednictwem finansowym. Miał zawarte umowy w tym zakresie z (...)przez (...) współpracował z (...) SA, jako partner u pośredników (...) sp. z o.o. sp.

komandytowa, (...) SA oraz (...) spółka z o.o.. Na tym tle zamieszczał ogłoszenia w prasie, a po zgłoszeniu się do niego klientów zawierał z nimi umowy na pośrednictwo finansowe.

Wyjaśnienia

oskarżonego w tym względzie są logiczne, a z żadnych dowodów zgromadzonych w sprawie nie wynika, że W. B. (1) poinformował oskarżonego o faktycznych swoich planach, a więc o tym, że bierze on udział w popełnieniu oszustwa mającego na celu pokrzywdzenie osób wyartykułowanych w pkt I-VI aktu oskarżenia. Nie ulega zatem wątpliwości, iż zachowanie T. W. (1) nie wyczerpuje znamię przestępstwa popełnionego w formie zjawiskowej pomocnictwa.

Oskarżony T. W. (1) poprzez swoje działanie polegające na skontaktowaniu pokrzywdzonych z W. B. (1), czy też zgromadzeniu dokumentacji lub

weryfikacji
zdolności
majątkowej, nie
podjął się udzielenia
pomocnictwa W. B.
(1) do popełnienia
przestępstwa
oszustwa na szkodę
T. J. (1) i M. J., Z. i A.
B., M. B., J. i M. N..

Tym samym, biorąc
powyższe
okoliczności pod
uwagę należy
stwierdzić, że
oskarżony T. W.
(1) nie wypełnił
ustawowych
znamion czynu
określonego w art.
18 § 3 k.k. w zw.
z art. 286 § 1 k.k.
Brak wystąpienia w
postawie
oskarżonego
znamion
popełnienia
przestępstwa nie
budzi wątpliwości.

Przechodząc do
apelacji obrońcy
oskarżonego
również i ona
nie zasługiwała na
uwzględnienie.

Sąd meriti dokonał
słusznej wykładni, a
co za tym idzie
słusznie uznał, iż
czyn T. W. (1)
na szkodę E. L.
wyczerpał znamiona
czynu zabronionego
określonego w art.
286 § 1 k.k. w zw.
z art. 12 k.k. Wbrew
twierdzeniom

skarżącego, argumentacja Sądu I instancji jest przekonująca i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach E. L., które korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Niewątpliwie oskarżony miał wiedzę, co do sytuacji finansowej, w jakiej znajduje się pokrzywdzona, a mimo to zapewniał pokrzywdzoną, co do możliwości uzyskania wsparcia finansowego, a co za tym idzie uzyskał z tego tytułu odpowiednią kwotę przekazaną przez pokrzywdzoną przekazem pieniężnym. Co więcej w opozycji do twierdzeń apelującego należy odwołać się do treści wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie głównej w dniu 21 października 2020r., gdzie podał „Nie podjąłem żadnych czynności w sprawie kredytu dla Pani E. L., bo one były zarżnięte w BIKU-u. Ja pokwitowałem odbiór 2.000 euro zaliczki, bo E.

L. powiedziała, że
prześle mi to
pocztą”. Niczego w
sprawie nie mogą
zmienić twierdzenia
apelującego o
wielogodzinnym
przeglądaniu
dokumentów, czy
innych czynności,
które de facto nie
miały miejsca. Taka
postawa, w świetle
zebranego materiału
dowodowego
jednoznacznie
wskazuje, iż
oskarżony swoim
zachowaniem działał
na niekorzyść
pokrzywdzonej,
wyczerpując
znamiona art. 286
§ 1 k.k. Należy
mieć na uwadze,
iż wprowadzenie
w błąd jako
znamię czynności
wykonawczej
oszustwa polega
na doprowadzeniu
do rozbieżności
między obiektywną
rzeczywistością a
wyobrażeniem o niej
lub jej odbiorem w
świadomości
pokrzywdzonego.
Chodzi o szeroki
zakres zachowań
kłamliwych jako
źródła
wprowadzenia w
błąd co do
okoliczności
istotnych, więc tych,
które są przyczyną
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. Sposób

wprowadzenia w błąd może być rozmaity.

Zamierzony cel sprawy może być osiągnięty przy użyciu słowa, dokumentów lub innych przedmiotów bądź zachowania się sprawcy (cyrok SN z 18.06.2019 r., V KK 246/18, LEX nr 2683740).

Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, iż ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy wskazuje, że została ona dokonana z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 410 k.p.k, jako, że jest wszechstronna, nie narusza zasad swobodnej oceny dowodów i nie zawiera błędów faktycznych. Nadto, podkreślenia wymaga, iż Sąd pierwszej instancji wyraził swoje stanowisko na podstawie – wszystkich – swobodnie (a nie dowolnie) ocenionych dowodów – zebranych w sprawie, przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia

życiowego. Sąd odwoławczy uznaje je za słuszne, a wywody zawarte w apelacji uznać należy za dowolne i stanowiące li tylko polemikę z prawidłową oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd meriti.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał wyjaśnienia oskarżonego w tej części za niewiarygodne. Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, należało podzielić stanowisko tego Sądu, że oskarżony tylko i wyłącznie na użytek postępowania i w celu umniejszenia swojej winy wskazał okoliczności, które nie korespondują z zebrany materiałem aktowym. Analiza dokumentów, ich treść oraz zeznania pokrzywdzonej niewątpliwie wskazują na winę oskarżonego.

Reasumując, stwierdzić więc należy, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniesionych apelacji, a skoro tak,

<p>to Sąd Apelacyjny, w oparciu o przepis art. 437 § 1 k.p.k., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie (co do punktu I części dyspozytywnej) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania, przy pozostawieniu w mocy pozostałych rozstrzygnięć przedmiotowego wyroku.</p> <p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie T. W. (1) od popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz uchylenie punktów III, IV, V VII zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia za nieuzasadnione uznać należało wszelkie wnioski odwołania obrońcy obwinionego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie zaistniały okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt III K 38/19:

I. uniewinnił T. W. (1) od popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punktach od I do VI części wstępnej wyroku;

II. uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego tego, że w okresie od stycznia 2011 r. do 19 marca 2011 r. w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd E. L. zapewniając, że podejmie działania zmierzające do przedstawienia stosownego produktu finansowego dla jej córki I. L., nie zamierzając jednak wywiązać się ze swojego zobowiązania i pod pozorem konieczności wpłaty zaliczki na jego wynagrodzenie z tytułu umowy pośrednictwa finansowego skłonił E. L. do przekazania

mu przekazami
pieniężnymi:

-w dniu 21 lutego
2011 r. kwoty 480
euro (plus opłata za
przesłanie 25 euro),

-w dniu 24 lutego
2011 r. kwoty 800
euro (plus opłata za
przesłanie 35 euro),

-w dniu 19 marca
2011 r. kwoty 720
euro (plus opłata za
przesłanie 30 euro),

jednak nie podjął
żadnych działań
zmierzających do
umożliwienia I. L.
zawarcia umowy
kredytowej i nie
dokonał zwrotu
pobranych kwot,
czym doprowadził
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem E. L. w
łącznej kwocie 2.090
euro, tj. popełnienia
czynu z art. 286 §
1 k.k. w zw. z art.
12 § 1 k.k. i za
to przestępstwo na
podstawie art. 286
§ 1 k.k. i art. 33
§ 2 k.k. wymierza
mu karę jednego
roku pozbawienia
wolności i karę 400
(czterysta) stawek
dziennych grzywny
po 10 (dziesięć)
złotych;

III. na podstawie
art. 69 § 1 i 2
k.k. i art. 70 § 1
pkt 1 k.k. wykonanie

wymierzonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

IV. podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz E. L. kwoty 9.585,78 (dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt pięć 78/100) złotych;

V. podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zaliczył okres tymczasowego aresztowania od 7 grudnia 2018 r. godz. 18:50 do 24 maja 2019 r. godz. 16:25;

VI. podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania związane z czynami opisanymi w punktach I - VI części wstępnej wyroku ponosi Skarb Państwa;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania związane z czynem opisanym w punkcie

<p>II części dyspozytywnej wyroku, w tym wymierza mu 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty;</p> <p>VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. Ł. K. 2.140,20 (dwa tysiące sto czterdzieści 20/100) złotych, w tym podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy Szczecin	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymanie w mocy	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymanie w mocy		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana